DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

ROK II **Warszawa, dnia 1 sierpnia 1947 r.** **Nr 7**

Treść:

OBWIESZCZENIE

MINISTRÓW ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 10 maja 1947 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 137) ogłasza się w załączeniu jednolity tekst dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1947 r.) z uwzględnieniem zmian, dononanych dekretem z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 137).

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Józef Dubiel

Załącznik do obwieszczenia Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 10 maja 1947 r. (poz. 198).

DEKRET

z dnia 20 marca 1946 r.

o podatkach komunalnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Postanowienia wstępne.

Art. 1. Podatkami pobieranymi na rzecz związków samorządu terytorialnego (podatkami komunalnymi) są:

1) podatek gruntowy,
2) podatek od nieruchomości,
3) podatek od lokali,
4) podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk,
5) podatek od kopalń,
6) inne podatki komunalne (art. 34—38).

Art. 2. 1. Władzami wymiarowymi są organa wykonawcze gmin wiejskich i miejskich oraz powiatowych związków samorządowych.

2. Władzami odwoławczymi są organa wykonawcze związków samorządowych hierarchicznie wyższego stopnia, a dla m. st. Warszawy i m. Łodzi — Minister Administracji Publicznej.

Art. 3. Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy.

Dział II.

Podatek gruntowy.

Art. 4. 1. Podatkowi gruntowemu podlegają gospodarstwa rolne.

2. Za gospodarstwo rolne w rozumieniu niniejszego dekretu uważa się ogólny obszar gruntów położonych w jednej gminie, a należących bądź do jednej osoby fizycznej lub prawnej, bądź do małżonków sądownie nierozłączonych i ich dzieci niepełnoletnich, bądź do dwu lub więcej osób (fizycznych lub prawnych) w częściach ułamkowych.

Art. 5. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na posiadających gospodarstwa rolne osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych.

2. Za posiadające gospodarstwa rolne uważa się osoby, które posiadają tytuł własności lub też które, nie posiadając tytułu własności, użytkują gospodarstwa jak właściciel, w przypadkach zaś wieczystej dzierżawy — wieczystych dzierżawców.

Art. 6. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z dniem 1 stycznia tego roku, w którym nastąpiło objęcie w posiadanie gospodarstwa rolnego lub ustały okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie gospodarstwa rolnego od podatku. wem tego roku, w ciągu którego ustało posiada-

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływnie gospodarstwa rolnego lub powstały okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie gospodarstwa rolnego od podatku.

Art. 7. 1. Podstawę opodatkowania stanowi przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego z roku poprzedzającego rok podatkowy, wyrażony w kwintalach żyta. W tym celu liczbę hek-

tarów gruntów gospodarstwa rolnego (ust. 2) mnoży się przez normy przeciętnej przychodowości gruntów (ust. 3, 5, 6 i 7) i przez przeciętną cenę jednego kwintala żyta z roku poprzedzającego rok podatkowy.

2. Przy ustalaniu liczby hektarów gospodarstwa rolnego bierze się pod uwagę ogólny obszar gruntów, zarówno użytkowanych jak i nieużytkowanych, z wyłączeniem gruntów nie podlegających opodatkowaniu (art. 9).

3. Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu określać będą w drodze rozporządzeń po uprzednim zasięgnięciu opinii prezydiów wojewódzkich rad narodowych, powziętej po wysłuchaniu powiatowych (miejskich) komisji podatku gruntowego (art. 8), corocznie dla każdego powiatu przeciętny przychód z jednego hektara gruntów ziemniaczano-żytnich w w kwintalach żyta (norma podstawowa) oraz przeciętną cenę jednego kwintala.

4. Norma podstawowa wyraża ogół pożytków uzyskanych z eksploatacji gospodarstwa rolnego typu ziemniaczano-żytniego, nie wyłączając pożytków z działów specjalnych, jeżeli te działy nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w tego rodzaju gospodarstwie rolnym.

5. Normę przychodowości łąk i pastwisk określa się oddzielnie w stosunku procentowym do normy podstawowej.

6. Normę przychodowości z 1 ha gruntów zajętych pod lasy ustala się w wysokości 1 kwintala żyta.

7. Przychód z gruntów znajdujących się pod jeziorami ustala władza wymiarowa po zasięgnięciu opinii biegłych.

8. Powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego (art. 8) określa za pomocą norm, kiedy działy specjalne nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w gospodarstwie rolnym (ust. 4).

9. Za specjalne działy gospodarstwa rolnego uważa się nasiennictwo, sadownictwo, ogrodownictwo, uprawę kwiatów, uprawę i zbiór roślin lekarskich, szkółki drzewek i krzewów, uprawę wikliny, chmielarstwo, jedwabnictwo, plantacje tytoniu, pszczelarstwo, łowiectwo, rybołówstwo, hodowlę ryb, połów i hodowlę raków, wydobywanie torfu, piasku, żwiru, kamieni, specjalnie rozwinięte: mleczarstwo, hodowlę bydła, koni, owiec i innych zwierząt użytkowych, hodowlę lub tuczenie ptactwa domowego, hodowlę innych ptaków itp. działy specjalne.

10. Jeżeli działy specjalne są prowadzone w gospodarstwie rolnym w większym rozmiarze niż to wynika z norm, o których mowa w ust. 8, do podstaw opodatkowania dolicza się różnice między przychodem faktycznym z działów specjalnych a przychodem obliczonym z tych działów na podstawie przeciętnych norm przychodowości gruntów, o których mowa w ust. 3 i 5. Nadwyżkę tę ustala się na podstawie wiarogodnych rejestrów gospodarczych prowadzonych przez podatnika, w ich braku — na podstawie norm szacunkowych, określonych w rozporządzeniu Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt 5), a w braku tych norm — po wysłuchaniu opinii biegłych.

11. Różnicy, o której mowa w ust. 10, nie dolicza się do podstawy opodatkowania, jeżeli co do części lub całości przychodów ze specjalnego działu gospodarstwa rolnego podatnik opłaca podatek obrotowy.

12. Przychodem faktycznym ze specjalnego działu gospodarstwa rolnego są wszelkie dobra gospodarcze otrzymane z tego działu, nie wyłączając dóbr zużytych we własnym gospodarstwie domowym.

13. Podstawa opodatkowania zmniejsza się o udowodnione koszty oprocentowania długów, zaciągniętych na potrzeby gospodarstwa rolnego.

Art. 8. 1. Normę podstawową różniczkuje na terenie danego powiatowego związku samorządowego bądź miasta wydzielonego z powiatowego związku samorządowego według stref ekonomicznych i grup gospodarstw (gromad) powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego według zasad oraz w trybie, jakie ustalą w drodze rozporządzenia Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu.

2. Rozporządzenie, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, powinno przewidywać:

1) podział powiatu na strefy ekonomiczne,
2) podział gospodarstw rolnych w powiecie na grupy :
   a) ziemniaczono-żytnią,
   b) zbożowo-hodowlaną,
   c) ogrodniczo-hodowlaną,
3) stosunek procentowy normy podstawowej przeciętnej przychodowości z 1 ha gruntów w grupach gospodarstw rolnych, wymienionych w pkt. 2) lit. b) i c) do grupy gospodarstw rolnych wymienionych w pkt 2) lit. a),
4) podział łąk i pastwisk na rodzaje w zależności od ich właściwości oraz stosunki procentowe, o których mowa w art. 7 ust. 5,
5) normy szacunkowe dla wszystkich lub niektórych działów specjalnych w gospodarstwie rolnym, o których mowa w art. 7 ust. 10.

3. Przepisy art. 7 ust. 4, 8, 9, 10, 11 i 12 mają odpowiednie zastosowanie przy ustalaniu norm przeciętnego przychodu z jednego hektara gruntów gospodarstw typu zbożowo-hodowlanego oraz ogrodniczo-hodowlanego, jak również przy szacowaniu przychodów z działów specjalnych w tych gospodarstwach.

4. W skład powiatowej (miejskiej) komisji podatku gruntowego wchodzą:
1) 3 przedstawiciele powiatowej bądź miejskiej rady narodowej, których spośród zawodowych rolników wybiera rada narodowa, wyznaczając jednego z nich na przewodniczącego komisji i jednego na zastępcę przewodniczącego,
2) przedstawiciel urzędu skarbowego jako sekretarz,
3) powiatowy bądź wojewódzki inspektor samorządowy,
4) powiatowy komisarz ziemski lub jego zastępca,
5) kierownik powiatowego biura rolnego lub jego zastępca,
6) przedstawiciel powiatowego związku samopomocy chłopskiej.

W m. st. Warszawie i m. Łodzi w skład komisji podatku gruntowego wchodzi trzech przedstawicieli miejskiej rady narodowej, w miarę możności zawodowych rolników, spośród których rada wyznacza jednego na przewodniczącego komisji i jednego na jego zastępcę, jeden przedstawiciel zarządu miejskiego oraz przedstawiciel izby skarbowej.

5. Tryb urzędowania komisji podatku gruntowego określi rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.

Art. 9. Od podatku są zwolnione:
1) nieużytki, do których zalicza się lotne piaski, bagna, mokradła, strome stoki i parowy, skały, szutrowiska, okopy, doły po żwirze, glinie, torfie, piasku itp. oraz grunty pod wodami otwartymi,
2) grunty podlegające podatkowi od nieruchomości,
3) grunty należące do prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, jeżeli dochody z tych gruntów przeznaczone są wyłącznie na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do osobistych dochodów duchowieństwa lub innych osób,
4) grunty pod cmentarzami,
5) grunty pod torami kolejowymi oraz pod publicznymi drogami, placami i parkami,
6) grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze oraz internaty dla uczącej się młodzieży,
7) grunty pozostające w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego i użytkowane w celach wojskowych, bądź w celach bezpieczeństwa publicznego, a nie w celu osiągania dochodu,
8) grunty nie będące poprzednio gruntami leśnymi, zalesione na podstawie pisemnego zezwolenia właściwej władzy — na okres lat 30, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia,
9) nieużytki zalesione na podstawie ustawy o zalesieniu niektórych nieużytków bądź dobrowolnie w sposób sztuczny — na okres lat 50, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia,
10) całkowicie lub częściowo w zależności od stopnia zmniejszenia się wartości użytkowej lasów ochronnych na skutek wprowadzonych ograniczeń w użytkowaniu — grunty pod lasami, uznanymi za ochronne z tego powodu, że lasy:
a) zabezpieczają grunty przed zmywaniem i wyjałowieniem, powstrzymują usuwanie się ziemi lub kamienia, przeszkadzają tworzeniu się dzikich potoków, obrywaniu się skał i spadkowi lawin,
b) chronią brzegi wód przed obrywaniem się, a źródła przed zasypaniem,
c) przeszkadzają powstawaniu albo rozszerzaniu się piasków lotnych lub parowów,
d) mają szczególne znaczenie dla obrony Państwa,
e) mają znaczenie przyrodniczo-naukowe,
11) poręby powstałe w czasie wojny 1939 — 1945 r., zalesione w okresie trwania wojny lub w okresie lat pięciu po jej ustaniu — na okres lat 20, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia.

Art. 10. 1. Podatek poza przypadkami określonymi w ust. 2 i 3, wynosi od podstawy opodatkowania (art. 7) przeliczonej na równowartość:

1)			do	10	kwintali	żyta	— 4%	podstawy	opodatkowania
2)	ponad	10	do	20	,,	,,	— 6%	,,	,,
3)	,,	20	,,	30	,,	,,	— 8%	,,	,,
4)	,,	30	,,	50	,,	,,	—10%	,,	,,
5)	,,	50	,,	100	,,	,,	—12%	,,	,,
6)	,,	100	,,	150	,,	,,	—14%	,,	,,
7)	,,	150			,,	,,	—16%	,,	,,

Równowartość określa się według ceny ustalonej w trybie art. 7 ust. 3.

2. Podatek wynosi 8% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych posiadanych przez:
1) Skarb Państwa i związki samorządowe z wyjątkiem gospodarstw, użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym lub samorządowych.

2) przedsiębiorstwa i majątki o których mowa w pkt 1), jeżeli prowadzone są wyłącznie na potrzeby administracji państwowej albo związków samorządu terytorialnego,
3) przedsiębiorstwa państwowe rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim;
4) przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego rozliczające się centralnie ze związkiem w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne dzierżawione, bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo - gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związku samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do zastosowania niniejszego przepisu,
5) instytucje ubezpieczeń społecznych, związki zawodowe oraz osoby prawne, których dochód, zgodnie ze statutem, jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne,
6) państwowe przedsiębiorstwa, mające na celu prowadzenie gospodarstw rolnych,
7) lasy państwowe.

3. Podatek wynosi 6% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych:
1) uznanych za ośrodki kultury rolnej,
2) posiadanych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub należące do instytucyj publiczno-prawnych zakłady doświadczalne, jeżeli grunty użytkowane są wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych.

4. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych do obniżania w drodze rozporządzenia podatku w granicach do 50% w poszczególnych latach podatkowych dla wszystkich lub niektórych grup podatników w całym Państwie lub na poszczególnych jego obszarach.

Art. 11. 1. Jeżeli podatnik ma na utrzymaniu więcej, niż czworo dzieci, podatek obniża się o 25%, jeżeli ma więcej niż sześcioro dzieci, podatek obniża się o 50%. Całkowite zwolnienie od podatku następuje wtenczas, gdy podatnik ma więcej niż ośmioro dzieci na utrzymaniu.

2. Zniżka, o której mowa w ust. 1, odnosi się tylko do tych podatników, których roczna podstawa opodatkowania nie przekracza równowartości pieniężnej 70 kwintali żyta.

3. Za dzieci uważa się dzieci z małżeństwa, pozamałżeńskie, przysposobione i pasierbów do lat 14, jeżeli w roku poprzedzającym rok podatkowy nie posiadały własnych źródeł dochodu. Ulgi przyznaje się według stanu z dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy.

4. Ta sama zniżka przysługuje również na dzieci starsze, pobierające naukę lub odbywające praktykę zawodową — do ukończenia przez nie 24 roku życia, jeżeli nie posiadają własnych źródeł dochodu.

5. Jeżeli podatnikiem jest kobieta, ulga, o której mowa w ustępach poprzedzających, następuje: w rozmiarze 25%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci, w rozmiarze 50%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż czworo dzieci. Całkowite zwolnienie następuje gdy ma na utrzymaniu więcej niż sześcioro dzieci.

Art. 12. 1. Nadzwyczajne okoliczności istotnie osłabiające zdolność płatniczą podatnika np. klęski żywiołowe, długotrwała choroba, nieszczęśliwy wypadek mogą być podstawą do zmniejszenia przez władzę wymiarową z urzędu lub na wniosek podatnika podatku najwyżej o 50%. W wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych, przypadkach może nastąpić nawet całkowite zwolnienie od podatku.

2. Dla gospodarstw rolnych, których przychodowość została obniżona przez doznane szkody z powodu działań wojennych oraz dla gospodarstw rolnych, powstałych z przebudowy ustroju rolnego lub z osadnictwa, a jeszcze nie zagospodarowanych lub zagospodarowanych niedostatecznie, władze wymiarowe mogą w latach 1946, 1947 i 1948 z urzędu lub na wniosek podatnika zmniejszyć podatek o stosowny procent. Jeżeli jednak ogólna suma podatku w okręgu danej władzy wymiarowej miałaby ulec z powodu zastosowania ulg, o których mowa, zniżeniu więcej niż o 20%, ulgi w podatku wymagają zatwierdzenia władzy wymienionej w art. 2 ust. 2.

3. Jeżeli gospodarstwo rolne podatnika odbiega od typu przyjętego dla całej gromady w uchwale komisji o zaliczeniu gromady do grupy gospodarstw tak, że faktyczny przychód podatnika jest mniejszy lub większy od ustalonego szacunkowo (art. 7) co najmniej o 30%, władza wymiarowa może zastosować do niego normy przeciętnej przychodowości właściwe ze względu na typ jego gospodarstwa.

4. Zmniejszenie podatku (ust. 1 i 2) lub podstawy opodatkowania (ust. 3) może nastąpić także po wymiarze podatku w tym jednak przypadku wymaga zgody władzy wymienionej w art. 2 ust. 2.

5. Bliższe przepisy, dotyczące ustalania zarówno szkód z powodu klęsk żywiołowych i działań wojennych jak i stanu zagospodarowania gospodarstw powstałych z przebudowy ustroju rolnego i z osadnictwa, określi rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.

Art. 13. Podatek płatny jest w terminie do dnia 1 listopada każdego roku. Podatnik obowiązany jest jednak wpłacić w terminie do dnia 1 marca każdego roku zaliczkę na podatek w wysokości połowy podatku wymierzonego za rok ubiegły.

Art. 14. Podatnicy podatku gruntowego nie podlegają podatkowi dochodowemu, jeżeli obok przychodów z gospodarstwa rolnego nie posiadają bądź wcale innych źródeł przychodów bądź też, jeżeli dochód roczny z tych źródeł przychodów nie przekracza kwoty zwolnionej od podatku dochodowego w myśl przepisów dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14).

Dział III.

Podatek od nieruchomości

Art. 15. 1. Podatkowi od nieruchomości podlegają:

1) w gminach miejskich wszelkiego rodzaju nieruchomości z wyjątkiem gruntów niezabudowanych o obszarze ponad 5.000 m kw. użytkowanych stale jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady i ogrody, jak również znajdujących się pod lasami lub wodami zamkniętymi, użytkowanymi dla celów hodowli ryb albo rybołówstwa,

2) w gminach wiejskich:

a) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, niezwiązane z gospodarstwem rolnym (art. 4 ust. 2),

b) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, związane wprawdzie z gospodarstwem rolnym, lecz stale użytkowane w całości lub w przeważającej części na podstawie umowy najmu bądź też użykowane na podstawie umowy dzierżawy, której przedmiotem są wyłącznie budynki, a nie gospodarstwo rolne, jako całość.

2. Za budynki związane z gospodarstwem rolnym uważa się:

1) budynki gospodarcze, przeznaczone dla celów gospodarstwa rolnego,

2) budynki mieszkalne zamieszkałe przez właścicieli, użytkowników lub dzierżawców gospodarstw rolnych, ich rodziny i domowników oraz przez osoby zatrudnione w tych gospodarstwach na podstawie umowy o pracę.

Art. 16. Od podatku są zwolnione:

1) nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz jeżeli nie są użytkowane przez przedsiębiorstwa państwowe lub pozostające pod zarządem państwowym; zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa państwowe rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

2) nieruchomości stanowiące własność związku samorządu terytorialnego, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz jeżeli nie są użytkowane przez przedsiębiorstwa tych związków lub przez przedsiębiorstwa pozostające pod ich zarządem; zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związku samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do przyznania zwolnienia,

3) nieruchomości stanowiące własność instytucji ubezpieczeń społecznych, zakładów naukowych, prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, sierocińców,

zakładów wychowawczych i opiekuńczych, związków zawodowych oraz osób prawnych i instytucyj, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz gdy nie są zajęte przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucji i osób prawnych,

4) pod warunkiem wzajemności — nieruchomości, stanowiące własność państw obcych, służące na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów tych państw, jak również zajęte na lokale mieszkalne dla osób korzystających w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, konsulów i urzędników konsularnych, jeżeli nie są obywatelami Rzeczypospolitej, z wyłączeniem części nieruchomości oddanych w najem lub bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim,
5) grunty pod drogami i placami oddanymi do publicznego użytku,
6) grunty pod torami kolejowymi, należące do kolei samorządowych i prywatnych,
7) grunty niezabudowane, których rozporządzalność na cele budowlane jest ograniczona ustawami nie pozwalającymi na natychmiastową ich zabudowę,
8) nieruchomości lub ich części z powodu złego stanu nie zamieszkałe ani też nie użytkowane w inny sposób,
9) nieruchomości zajęte na szpitale odpowiadające warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382),
10) nieruchomości wymienione w art. 15 ust. 1, pkt 2 lit. b), jeżeli składają się najwyżej z 4 izb,
11) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, dla których podstawa opodatkowania nie przekracza 100 zł w stosunku rocznym.

Art. 17. 1. Za oddzielną jednostkę podatkową uważa się:
1) w gminach miejskich nieruchomość należącą do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, lecz nie przedzieloną ulicą, placem lub cudzą własnością,
2) w gminach wiejskich nieruchomość należącą do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, a położoną na obszarze tej samej gromady.

2. Grunt, na którym znajduje się budynek, wraz z podwórzem stanowi jedną jednostkę podatkową, nawet gdy budynek został wzniesiony na cudzym gruncie.

Art. 18. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na posiadających nieruchomości osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych.

2. Za posiadające nieruchomości uważa się osoby, które posiadają tytuł własności lub też które, nie posiadając tytułu własności, użytkują nieruchomości jak właściciele, w przypadkach zaś wieczystej dzierżawy — wieczystych dzierżawców.

Art. 19. 1. Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego następującego bezpośrednio po zajściu okoliczności faktycznych, uzasadniających ten obowiązek, bądź gdy nieruchomość utraciła warunki zwolnienia od podatku.

2. Dla budynków nowowybudowanych, części dobudowanych lub nadbudowanych obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym budowa została ukończona, bądź też w którym rozpoczęto chociażby częściowe używanie budynku nowowybudowanego, części dobudowanej lub nadbudowanej.

3. W wrazie wzniesienia budynku na cudzym gruncie obowiązek podatkowy właściciela budynku powstaje zgodnie z ust. 2 i obejmuje także grunt.

Art. 20. 1. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem miesiąca kalendarzowego, w którym nieruchomość utraciła cechy uzasadniające obowiązek podatkowy w myśl art. 15 bądź uzyskała warunki zwolnienia od podatku przewidzianego w art. 16.

2. W przypadku określonym w art. 19 ust. 3 obowiązek podatkowy właściciela gruntu kończy się z chwilą powstania obowiązku podatkowego właściciela budynku.

Art. 21. 1. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz z tytułu najmu należny za rok poprzedzający rok podatkowy.

2. Dla nieruchomości lub ich części, nie oddanych w najem albo w dzierżawę, w szczególności dla oddanych bezpłatnie do używania lub użytkowania, za podstawę do opodatkowania przyjmuje się wartość czynszową ustaloną w wysokości czynszu, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w roku poprzedzającym rok podatkowy.

3. Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustalą w drodze rozporządzeń podstawę opodatkowania:
1) dla nieruchomości lub ich części wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, zajmowanych na inne cele niż mieszkalne (użytkowe),
2) dla gruntów niezabudowanych, które nie są wynajmowane lub wydzierżawione i dla których nie można ustalić podstawy opodatkowania w sposób wskazany w ust. 2.

Podstawa ta może być różna w poszczególnych latach podatkowych, a nawet w poszczególnych miejscowościach.

Art. 22. Podatek wynosi:

1) od podstawy podatkowania (art. 21) nie przekraczającej 2.000 złotych — 20% podstawy opodatkowania,
2) od wyższej podstawy opodatkowania — 30% podstawy opodatkowania.

Art. 23. Podatek płatny jest w dwóch równych ratach do dnia 30 czerwca i do dnia 30 listopada każdego roku.

Dział IV.

Podatek od lokali.

Art. 24. Podatkowi od lokali podlegają wszelkiego rodzaju lokale (pomieszczenia) w nieruchomościach (budynkach), określonych w art. 15, zajęte zarówno na cele mieszkalne jak i na inne cele (użytkowe).

Art. 25. Od podatku są zwolnione:

1) lokale zajmowane przez urzędy państwowe oraz przedsiębiorstwa państwowe, rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,
2) lokale zajmowane przez urzędy samorządowe i przedsiębiorstwa samorządowe rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związków samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do przyznania zwolnienia,
3) lokale zajmowane przez instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze, związki zawodowe oraz osoby prawne i instytucje, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, z wyjątkiem części tych lokali odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim, a także z wyjątkiem lokali w całości lub w części zajmowanych przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucyj i osób prawnych,
4) pod warunkiem wzajemności — lokale zajmowane na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów państw obcych, jak również lokale zajmowane przez osoby korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości oraz przez konsulów i urzędników konsularnych tych państw, jeżeli nie są obywatelami Rzeczypospolitej,
5) lokale niezajęte,
6) lokale zajmowane na szpitale, odpowiadające warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382).

Art. 26. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, spadkach nieobjętych i osobach prawnych, zajmujących lokale lub ich części w nieruchomościach własnych bądź w charakterze najemców.

2. Najemcami w rozumieniu niniejszego dekretu są lokatorzy główni i osoby wprowadzone do lokalu na mocy orzeczeń komisji mieszkaniowych lub władz kwaterunkowych.

3. Za podatek odpowiadają solidarnie z podatnikiem wszystkie osoby zajmujące z nim lokal lub jego część, za zwyżkę jednak podatku, wynikającą z przepisu art. 29 ust. 2, odpowiada solidarnie z podatnikiem wyłącznie osoba w tym przepisie wymieniona.

Art. 27. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się od początku następnego miesiąca:

1) po zajęciu lokalu,
2) po utracie przez lokal zwolnienia określonego w art. 25,

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem miesiąca, w którym:

1) lokal opróżniono,
2) lokal uzyskał zwolnienie na zasadzie art. 25.

3. Zmiany okoliczności faktycznych, zachodzące w ciągu roku podatkowego mające wpływ na wysokość podatku, bierze się pod uwagę od najbliższego miesiąca następującego po miesiącu, w którym zmiany zaszły.

Art. 28. 1. Podstawę opodatkowania, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 30, stanowi roczny czynsz obliczony na podstawie komornego, przypadającego w miesiącu sierpniu 1939 r. (podstawowego), a dla lokali (pomieszczeń) nie oddanych w najem, a w szczególności dla zajmowanych bezpłatnie, wartość

czynszowa ustalona w wysokości rocznego czynszu, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w miesiącu sierpniu 1939 r.

2. W razie niemożności ustalenia w sposób wskazany w ust. 1 wartości czynszowej w odniesieniu do lokali (pomieszczeń) w nieruchomościach wymienionych w art. 21 ust. 3 za podstawę opodatkowania przyjmuje się 5% wartości obiegowej nieruchomości lub jej części z miesiąca sierpnia 1939 r.

Art. 29. 1. Podatek wynosi:

1) dla lokali mieszkalnych 100%

2) dla lokali (pomieszczeń), zajmowanych na inne cele niż mieszkalne (użytkowych) przez podatników podatku obrotowego:

a) jeżeli podatnik wykonuje świadczenia rzeczy bądź usług w przeważającej mierze po cenach reglamentowanych . . 200%

b) w pozostałych przypadkach . 600%

3) dla lokali użytkowych, zajmowanych przez inne osoby 100%

podstawy opodatkowania. Lokal mieszkalny chociażby w części zajmowany lub użytkowany na inne cele niż mieszkalne uważa się za lokal użytkowy.

2. Dla lokalu mieszkalnego lub jego części (ust. 1 pkt 1), w którym zamieszkuje chociażby jedna osoba, korzystająca w charakterze najemcy lub podnajemcy z lokalu użytkowego (ust. 1 pkt 2), podatek podwyższa się o 200%.

3. Zamiast stawek, o których mowa w ust. 1, miejskie lub gminne rady narodowe mogą wprowadzać opodatkowanie lokali mieszkalnych i użytkowych stawkami stałymi w wysokości uzależnionej od powierzchni, położenia i jakości danego lokalu. W tym przypadku górna granica stawek powinna być tak obliczona, aby opodatkowanie nie było wyższe niż 3 zł miesięcznie z metra kwadratowego powierzchni użytkowej albo od opodatkowania według ust. 1.

4. Uchwała, o której mowa w ustępie poprzedzającym, wymaga zatwierdzenia przez prezydium rad narodowych wyższego stopnia.

Art. 30. 1. Dla lokali, za które komorne pobierane jest w kwocie wyższej od komornego podstawowego (wartości czynszowej, art. 28), podstawę opodatkowania stanowi faktyczne komorne (wartość czynszowa) z roku poprzedzającego rok podatkowy.

2. Dla lokali (pomieszczeń) w nieruchomościach określonych w art. 21 ust. 3 przyjmuje się podstawę opodatkowania w tym przepisie przewidzianą.

3. W przypadkach wymienionych w ust. 1 i 2 podatek wynosi:

1) dla lokali mieszkalnych 10%

2) dla lokali użytkowych 15%

podstawy opodatkowania.

4. Przepisy ustępów poprzedzających stosuje się, gdy obliczony na ich podstawie podatek jest wyższy od podatku obliczonego w myśl art. 29 ust. 1; w tym przypadku przepis ust. 2 tegoż artykułu nie ma zastosowania.

Art. 31. 1. Podatek płatny jest w ratach miesięcznych do dnia 8 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

2. W przypadkach nieotrzymania nakazu płatniczego do dnia 1 lutego roku podatkowego podatnik obowiązany jest wpłacać raty miesięczne w wysokości przypadającej w ubiegłym roku podatkowym. Różnica, jaka wyniknie w tym przypadku między kwotą podatku oznaczoną w nakazie płatniczym a sumą rat obliczonych na podstawie wymiaru za ubiegły rok podatkowy, płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia nakazu płatniczego.

Dział V.

Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Art. 32. 1. Gminy miejskie powinny, a gminy wiejskie mogą pobierać podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

2. Na wyścigach konnych i podobnych widowiskach, połączonych z grą lub zakładami, wolno pobierać oprócz podatku od wstępu także podatki od stawek lub zakładów i od wygranych.

3. Maksymalne stawki podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk dla poszczególnych grup miast oraz dla gmin wiejskich, zasady wymiaru, poboru i termin płatności tego podatku, jak również zasady stosowania zwolnień i ulg podatkowych określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.

Dział VI.

Podatek od kopalń.

Art. 33. 1. Na rzecz gmin miejskich i wiejskich oraz powiatowych związków samorządowych, na których obszarze znajdują się kopalnie minerałów, jak również na rzecz pobliskich gmin miejskich i wiejskich oraz powiatowych związków samorządowych, w których zamieszkują robotnicy tych kopalń, pobiera się podatek od kopalń.

2. Przepis ustępu poprzedzającego stosuje się zarówno do minerałów, które na podstawie prawa górniczego podlegają woli górniczej tj. mogą być przedmiotem własności górniczej, chociażby zastrzeżonej jedynie na rzecz Państwa, jak i do solanek, minerałów bitumicznych i pozostałych minerałów, które stanowią przynależność własności gruntowej i nie mogą być przedmiotem odrębnej własności górniczej.

3. Podatek pobiera się od ilości wydobytych minerałów. Nie może on przekraczać 1% ceny lub wartości sprzedażnej, po potrąceniu akcyzy bądź opłaty monopolowej, pobieranych od minerałów, wydobywanych przez kopalnie.

4. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, spadkach nieobjętych i osobach prawnych, wydobywających minerały.

5. Jeżeli jest dwa lub więcej związków samorządowych współuprawnionych do poboru podatku, co do wysokości i sposobu pobierania podatku oraz co do podziału wpływów podatkowych powinno nastąpić porozumienie między współuprawnionymi związkami samorządowymi. Jeżeli porozumienie nie zostanie osiągnięte, sprawę rozstrzyga wojewódzka rada narodowa.

6. Zasady wymiaru, poboru i termin płatności podatku od kopalń określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Ozyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.

Dział VII.

Inne podatki komunalne.

Art. 34. Oprócz podatku od lokali gminy miejskie i wiejskie mogą pobierać podatek od części mieszkalnych, które ze względu na swe przeznaczenie lub w stosunku do liczby osób zamieszkujących lokal uważać należy za zbędne (podatek od zbytku mieszkaniowego).

Art. 35. Gminom miejskim na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać oprócz podatków wymienionych w niniejszym dekrecie podatki, obciążające inne źródła nie wymienione w niniejszym dekrecie, z uwzględnieniem art. 36.

Art. 36. 1. Podatek od majątku i podatek od kapitałów i rent nie może być pobierany na rzecz związków samorządowych.

2. Źródeł, które są obciążone podatkami państwowymi albo podatkami komunalnymi wymienionymi w niniejszym dekrecie, nie wolno ponownie obciążać podatkami.

3. Również nie mogą być pobierane na rzecz związków samorządowych podatki od posiadania przedmiotów majątkowych, od artykułów objętych monopolami państwowymi oraz od świadczeń przedsiębiorstw państwowych lub pozostających pod zarządem państwowym.

4. Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu mogą wydać w drodze rozporządzenia przepisy zmierzające do zapobieżenia wielokrotnemu opodatkowaniu podatnika na rzecz związków smorządowych.

Art. 37. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie wprowadzenia lub zmiany podatków, o których mowa w art. 35, powinny być w zasadzie podejmowane nie później niż do końca miesiąca listopada każdego roku.

2. Uchwały związków samorządowych, wymienione w ust. 1, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych, zarówno co do ich legalności, jak i celowości. Władze nadzorcze oraz prawo odwołania się od decyzji tych władz określone są w dekrecie z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129).

3. Uchwały w sprawie pobierania podatków komunalnych powinny być podane do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w sposób w danej miejscowości przyjęty.

Art. 38. 1. O wymiarze podatków komunalnych powinien być każdy podatnik powiadomiony indywidualnie, jeżeli ustawy lub statuty podatkowe nie przewidują odmiennego sposobu zawiadamiania.

2. O wysokości i terminach płatności wszystkich podatków komunalnych, wymierzanych w stosunku rocznym, powinien być podatnik powiadomiony przed dniem 1 kwietnia; wyjątek stanowią przypadki, gdy podstawa opodatkowania podatku komunalnego powstanie dopiero w ciągu roku podatkowego.

3. Ministrowie Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustalą statuty wzorowe podatków pobieranych w myśl przepisów niniejszego działu.

Dział VIII.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 39. 1. Gminom miejskim na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać w latach podatkowych 1946, 1947, 1948 i 1949 podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych, nie wyłączając spożycia artykułów objętych monopolami państwowymi.

2. Wysokość podatku nie może przekraczać 10% należności za spożycie.

3. W pierwszym półroczu 1946 r. pobiorą gminy zaliczkę na podatek gruntowy w wysokości od 50% do 100% podatku gruntowego, przypadającego na podstawie przepisów dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73); zaliczka ta podlega potrąceniu z wymiaru podatku gruntowego na rok podatkowy 1946.

4. Zaliczka na podatek gruntowy, o której mowa w art. 13, wynosi w roku podatkowym 1947 — 100% podatku gruntowego, wymierzonego za rok 1946.

Art. 40. 1. Podatek od lokali, ustalony na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1) i art. 30 ust. 3 pkt 1), obniża się o 75% na rok podatkowy 1946 dla lokali mieszkalnych, jeżeli lokale te zajmują osoby (art. 26 ust. 1), zatrudnione w służbie pu-

blicznej, w instytucjach ubezpieczeń społecznych, w związkach zawodowych oraz w przedsiębiorstwach państwowych i związków samorządu terytorialnego, jak również w przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym i związków samorządu terytorialnego; przepis ten obejmuje także osoby pobierające zaopatrzenie emerytalne (ubezpieczeniowe) z funduszów publicznych.

2. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu do wydawania rozporządzeń w sprawie całkowitego lub częściowego zaniechania w roku podatkowym 1946 poboru podatku, określonego w ust. 1, oraz w sprawie obniżania podatku w granicach do 75% i w następnych latach podatkowych dla wszystkich lub niektórych grup osób wymienionych w ust. 1, przy czym ulgi te zarówno w roku podatkowym 1946, jak i w latach następnych mogą być różniczkowane w zależności od wielkości zajmowanego lokalu.

3. Gminne bądź miejskie rady narodowe mogą w granicach słuszności gospodarczej obniżać, a nawet całkowicie zwalniać poszczególne grupy podatników od podatku od lokali, ustalonego na podstawie art. 29 ust. 1 i art. 30 ust. 3 dla lokali mieszkalnych.

4. Przepisy ust. 1 i 2 nie uchybiają przepisom art. 29 ust. 2.

Art. 41. 1. Ulgi, przyznane już na mocy specjalnych przepisów dla nowowzniesionych budowli, części dobudowanych lub nadbudowanych oraz dla lokali w nich znajdujących się, nie zwalniają od obowiązku opłacania podatku od nieruchomości i podatku od lokali, pobieranych na podstawie niniejszego dekretu.

2. W latach podatkowych 1946 i 1947 będzie pobrany podatek od nieruchomości, bez względu na faktyczny czynsz z tytułu najmu od podstawy opodatkowania obliczonej w myśl przepisów art. 28 w odniesieniu do części mieszkalnej budynków zniszczonych lub uszkodzonych, a naprawionych lub odbudowanych zgodnie z dekretem z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz.U.R.P. Nr 50, poz. 281). Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Odbudowy i Skarbu mogą powyższą ulgę przedłużać w drodze rozporządzeń na następne lata.

3. W roku podatkowym 1946 podstawę opodatkowania dla podatku od nieruchomości od części użytkowych stanowi dwunastokrotny czynsz lub wartość czynszowa (art. 21 ust. 2) za miesiąc styczeń 1946 r.

Art. 42. W miejscowościach, które uzyskały lub utraciły ustrój gminy wiejskiej oraz w miejscowościach, które w całości lub w części, po wyłączeniu z gminy wiejskiej, zostały przyłączone do gminy miejskiej bądź odwrotnie, pobór podatku, którego wymiar i pobór uzależniony jest w myśl przepisów niniejszego dekretu od tego, czy dana miejscowość posiada ustrój gminy miejskiej czy wiejskiej, rozpoczyna się lub kończy od początku lub z końcem roku następującego bezpośrednio po roku, w którym został ogłoszony w Dzienniku Ustaw R. P. odpowiedni akt prawny.

Art. 43. Przepisy niniejszego dekretu dotyczące gminy miejskiej odnoszą się także do gmin wiejskich bądź do gromad o charakterze miejskim, a przepisy niniejszego dekretu dotyczące gmin wiejskich odnoszą się także do gmin miejskich o charakterze wiejskim. Gminy wiejskie i gromady o charakterze miejskim, jako też gminy miejskie o charakterze wiejskim, oznacza Ministrowie: Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 44. Wymiar i pobór podatków komunalnych, przypadających na rzecz powiatowego związku samorządowego, może wydział powiatowy poruczyć gminom wiejskim za wynagrodzeniem do wysokości 5% sum pobranych i wpłaconych na rzecz powiatowego związku samorządowego.

Art. 45. Upoważnia się Ministra Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu do wydania w drodze rozporządzeń przepisów, jakie okażą się konieczne dla unormowania spraw wynikających z odrębnego ustawodawstwa śląskiego w zakresie podatków komunalnych łącznie z opłatami na rzecz Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

Art. 46. Uchwały w sprawie samoistnych podatków komunalnych, powzięte na podstawie przepisów dotychczasowych, pozostają w mocy, o ile nie są sprzeczne z przepisami niniejszego dekretu.

Art. 47. Przepisy niniejszgo dekretu stosuje się do wymiaru i poboru podatków, począwszy od roku podatkowego 1946, z wyjątkiem przepisów art. 41 ust. 1, który ma zastosowanie również i dla roku podatkowego 1945.

Art. 48. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiotach niniejszym dekretem unormowanych a w szczególności:

1) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505) z późniejszymi zmianami,
2) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14),
3) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),
4) ustawa z dnia 27 lutego 1937 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 104) z późniejszymi zmianami,

5) dekret z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73),
6) dekret z dnia 13 kwietnia 1945 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 74),
7) ustawa z dnia 8 lutego 1928 r. o Śląskim Funduszu Gospodarczym w brzmieniu obwieszczenia Wojewody Śląskiego z dnia 1 marca 1939 r. (Dz. U. Śl. z 1939 r. Nr, 5, poz. 12),
8) ustawa z dnia 24 maja 1927 r. o podatku od kapitałów i rent w województwie śląskim (Dz. U. Śl. Nr 14, poz. 28),
9) przepisy ustaw szczególnych w częściach dotyczących podmiotowych zwolnień od podatów.

2. Przepisy wymienione w ust. 1 stosuje się jednak do podatków komunalnych, przypadających za czas do dnia 31 grudnia 1945 r.

3. Rozporządzenia wydane na podstawie:
1) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) z późniejszymi zmianami oraz
2) ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w województwie śląskim (Dz. U. Śl. z 1926 r. Nr 17, poz. 30) z późniejszymi zmianami —

zachowują moc do chwili zastąpienia ich nowymi rozporządzeniami opartymi na niniejszym dekrecie, o ile nie są z nim sprzeczne.

Art. 49. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Refom Rolnych.

Art. 50. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r. Na terenach Ziem Odzyskanych zakres obowiązywania przepisów niniejszego dekretu zarówo w odniesieniu do osób, jak i obszaru określi w drodze rozporządzenia Minister Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(Dz. U. R. P. z dnia 4.VI.1947 r. Nr 40, poz. 198)

63

OBWIESZCZENIE

MINISTRÓW ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 10 maja 1947 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 138) ogłasza się w załączeniu jednolity tekst dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129) z uwzględnieniem zmian, dokonanych dekretem z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 138), i z zastosowaniem nowej numeracji artykułów.

Podany w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych nie obejmuje przepisu art. 4 dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 138), jako nie włączonego przez ten dekret do tekstu dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych. Brzmienie tego przepisu jest następujące:

„Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r., przy czym przepis art. 1 pkt 1), dotyczący podziału wpływów z podatku gruntowego w gminach wiejskich, stosuje się do wpływów uzyskanych od dnia 1 stycznia 1947 r. niezależnie od okresu, za jaki przypadają".

Powołany w przytoczonym tekście art. 4 przepis art. 1 pkt 1) stanowi w jednolitym tekście art. 5.

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych

Józef Dubiel

Załącznik do obwieszczenia Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 10 maja 1947 r. (poz. 199).

DEKRET

z dnia 20 marca 1946 r.

o finansach komunalnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Wydatki związane z wykonaniem swych zadań związki samorządu terytorialnego pokrywają wpływami osiąganymi:

1) z podatków,
2) z opłat i specjalnych dopłat,
3) z przedsiębiorstw samorządowych,
4) z dotacji ze Skarbu Państwa,
5) z pożyczek,
6) z innych wyżej nie wymienionych źródeł.

Art. 2. Ustawy, nakładające na związki samorządowe nowe zadania, powinny im zapewnić dostateczne źródła dochodu na pokrycie wydatków, połączonych ze spełnieniem tych zadań.

Art. 3. Budżety związków samorządowych powinny być pod względem okresu budżetowego dostosowane do budżetu Państwa.

Art. 4. Wyrazy „związki samorządowe", użyte w niniejszym dekrecie bez bliższego określenia, oznaczają powiatowe i wojewódzkie związki samorządowe, jako też gminy wiejskie i miasta.

Dział II.

Podatki.

Art. 5. 1. Z wpływów z podatku gruntowego w gminach wiejskich przypada:

1) Państwu 25%
2) powiatowemu związkowi samorządowemu 25%
3) wojewódzkiemu związkowi samorządowemu 3%
4) Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo-Zapomogowemu . . . 20%
5) Związkowi Samopomocy Chłopskiej 2%
6) gminie 25%

2. Wymienione w ust. 1 części wpływów przypadające na rzecz Państwa, Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego i Związku Samopomocy Chłopskiej zarządy gmin wiejskich obowiązane są przekazywać kasie właściwego urzędu skarbowego za każdy miesiąc w terminie do dnia 10 następnego miesiąca.

3. Nieprzekazane w terminie wskazanym w ust. 2 części wpływów uważa się za zaległości zarządów gmin wiejskich podlegające ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej.

4. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych do zmiany w drodze rozporządzenia wysokości udziałów we wpływach z podatku gruntowego, określonych w ust. 1.

Art. 6. 1. Z wpływów z podatku grutowego w gminach miejskich przypada:

1) miastu 97%
2) Związkowi Samopomocy Chłopskiej 3%

2. Przepisy art. 5 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 7. 1. Z wpływów z podatku od nieruchomości przypada:

1) w gminach wiejskich i nie wydzielonych miejskich:
   a) gminie 80%
   b) powiatowemu związkowi samorządowemu 15%
   c) wojewódzkiemu związkowi samorządowemu 5%
2) w miastach wydzielonych:
   a) miastu 95%
   b) wojewódzkiemu związkowi samorządowemu 5%

2. W m. st. Warszawie i w m. Łodzi całkowity wpływ z podatku od nieruchomości przypada miastu.

Art. 8. Wpływy z podatku od lokali w gminach miejskich i wiejskich przypadają w całości gminie.

Art. 9. Wpływy z podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, z podatku od kopalń oraz podatków komunalnych, przewidzianych w art. 34 — 38 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128), przypadają w całości na rzecz pobierających związków samorządowych.

Dział III.

Opłaty i specjalne dopłaty.

Art. 10. Związki samorządowe mogą pobierać opłaty:

1) administracyjne za czynności i poświadczenia urzędowe organów samorządowych, opłaty te można pobierać w gotówce lub znaczkami miejskimi,

2) za używanie samorządowych urządzeń i zakładów dobra publicznego,

3) targowe od handlu w miejskich halach targowych lub na targowiskach pobieranie opłat od artykułów żywności, dostarczonych przez producentów rolnych, jest dozwolone tylko w razie sprzedaży tych artykułów w miejskich halach targowych.

Art. 11. 1. Uchwały rad narodowych w sprawie pobierania opłat administracyjnych i sposobu ich uiszczania oraz opłat targowych podlegają zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą. Wysokość opłat administracyjnych powinna być oznaczona z uwzględnieniem kosztów utrzymania tego działu zarządu samorządowego, za którego czynności opłaty mają być pobierane.

2. Władza nadzorcza może uchylić lub zmienić uchwały w sprawie poboru opłat wymienionych w art. 10 pkt 2), jeżeli opłaty te wskutek istotnej zmiany warunków gospodarczych staną się niewspółmierne do kosztów utrzymania zakładu i urządzeń dobra publicznego.

Art. 12. 1. Celem uzyskania funduszów obrotowych na utrzymanie samorządowych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw mogą związki samorządowe pobierać zaliczki na opłaty od osób korzystających z tych zakładów, urządzeń i przedsiębiorstw.

2. Wysokość zaliczek powinna być różniczkowana w zależności od stopnia zdolności płatniczej tych osób. W razie udowodnienia ubóstwa zaliczka nie powinna być pobierana.

3. Uchwały o pobieraniu zaliczek, przewyższających trzykrotną opłatę miesięczną, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych.

Art. 13. 1. Związki samorządowe pobierają na pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw komunikacyjnych posługujących się własną specjalną nawierzchnią, po wysłuchaniu opinii samorządów gospodarczych, specjalne dopłaty od tych właścicieli nieruchomości gruntowych i budynkowych, przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i usługowych, którym te urządzenia i zakłady lub przedsiębiorstwa przynoszą szczególne korzyści gospodarcze lub udogodnienia. Wysokość specjalnej dopłaty powinna być stopniowana w stosunku do wartości osiąganych korzyści gospodarczych lub udogodnień.

2. Rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu określi sposób zawiadamiania podatników o uchwale w sprawie pobierania specjalnych dopłat i oznaczy termin do wniesienia odwołania od uchwały.

3. W przypadku wniesienia odwołania w przedmiocie specjalnej dopłaty uchwała nie może być wykonana przed rozstrzygnięciem odwołania w stosunku do osoby, która je wniosła.

4. Związki samorządowe mogą uchwalić zaniechanie poboru specjalnych dopłat, jeżeli pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego wpływami z komunalnych podatków i opłat lub innymi dochodami jest wskazane w interesie publicznym. Uchwała ta podlega zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą. Władza nadzorcza może później nakazać pobór specjalnych dopłat, o ile nastąpi istotna zmiana okoliczności uzasadniających zatwierdzoną uchwałę.

Art. 14. 1. Na pokrycie kosztów założenia i utrzymania zakładów i urządzeń dobra publicznego mogą wojewódzkie związki samorządowe pobierać specjalne dopłaty także od miast i powiatowych związków samorządowych, którym te zakłady i urządzenia przynoszą korzyści i udogodnienia albo stosownie do wartości tych korzyści lub udogodnień. To samo uprawnienie służy powiatowym związkom samorządowym w stosunku do miast nie wydzielonych z powiatów, a położonych na ich obszarze.

2. W razie sporu między związkami samorządowymi na tle stosowania przepisu ustępu poprzedzającego rozstrzyga — o ile spór dotyczy wojewódzkich związków samorządowych — Prezydium Krajowej Rady Narodowej, poza tym zaś prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

3. Do specjalnych dopłat, określonych w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy zawarte w art. 13 ust. 1, 2 i 3.

Art. 15. 1. Wojewódzki lub powiatowy związek samorządowy może pobierać na budowę drogi o twardej nawierzchni specjalne dopłaty od tych właścicieli gruntów i nieruchomości, przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i usługowych, którym budowane drogi przynoszą korzyści gospodarcze lub udogodnienie.

2. Specjalne dopłaty na budowę, pobierane na podstawie ust. 1, nie mogą przekraczać 35% kosztów budowy drogi o nawierzchni szutrowej, szerokości nie przekraczającej 5 metrów po potrąceniu świadczeń w naturze oraz nie mogą obciążać właścicieli w pasie przydrożnym, szerszym niż trzy kilometry z każdej strony drogi. Wysokość maksymalnych dopłat określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Komunikacji oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, przy czym wysokość tych dopłat dla gospodarstw rolnych nie może przekraczać 20% wymiaru podatku gruntowego.

Art. 16. 1. Związki samorządowe mogą pobierać na utrzymanie dróg specjalne dopłaty od osób nadmiernie zużywających drogi.

2. Dla oceny nadmiernego zużycia drogi miarodajnym jest powiększenie kosztów utrzymania drogi w stosunku do przeciętnych kosztów utrzymania na obszarze związku samorządowego dróg tej samej kategorii i o nawierzchni tego samego typu, co droga nadmiernie zużywana. Ogólna suma dopłat za nadmierne zużycie drogi nie może przewyższać różnicy między przeciętnymi kosztami utrzymania na obszarze

związku dróg tej samej kategorii o nawierzchni tego samego typu, co droga nadmiernie zużywana, a kosztem utrzymania tej drogi.

3. Dopłaty mogą być zastąpione przez ryczałt umówiony między władzą wymiarową a podatnikiem.

4. Szczegółowe przepisy o wymiarze i poborze dopłat na utrzymanie dróg ustalają w drodze rozporządzenia Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Komunikacji.

Art. 17. Uchwały w sprawie poboru dopłat, wymienionych w art. 13 — 16, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych.

Dział IV.

Przedsiębiorstwa samorządowe.

Art. 18. 1. Dochody przedsiębiorstw samorządowych powinny pokrywać co najmniej koszty eksloatacji wraz z oprocentowaniem i amortyzacją kapitału zakładowego. Nadwyżki dochodów przelewa się do budżetu administracyjnego związku samorządowego.

2. Opłaty za usługi i świadczenia przedsiębiorstw samorządowych nie podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych. Władza nadzorcza może jednak żądać zmiany tych opłat, o ile one nie odpowiadają miejscowym warunkom gospodarczym.

Dział V.

Dotacje ze Skarbu Państwa.

Art. 19. 1. Z funduszów Skarbu Państwa przyznaje się dotacje.

2. Dotacja podstawowa wynosi 10% wpływów z podatku obrotowego. Z tych 10% wpływów Państwo przekazuje za każdy miesiąc w terminie do dnia 10 miesiąca następnego 80% na rzecz Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego, 10% na rzecz izb przemysłowo-handlowych oraz 10% na rzecz izb rzemieślniczych.

3. W wyjątkowych przypadkach uzasadnionych nieodzownymi potrzebami gminy miejskiej może być jej przyznana dotacja uzupełniająca.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do powiatowych związków samorządowych.

Art. 20. Sumy niezbędne na dotacje uzupełniające będą wstawiane do budżetu Ministerstwa Administracji Publicznej i Ministerstwa Ziem Odzyskanych po uprzednim zbadaniu przez władze nadzorcze przy współudziale przedstawicieli Skarbu Państwa budżetów związków samorządowych, w szczególności co do celowości i oszczędności po stronie wydatków oraz co do właściwego wykorzystywania wszystkich źródeł przychodowych.

Art. 21. Dotychczasowe przepisy o dotacjach dla związków samorządowych na cele specjalne pozostają bez zmiany.

Dział VI.

Pożyczki.

Art. 22. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie zaciągania pożyczek zarówno długoterminowych, jak i krótkoterminowych oraz uchwały w sprawie upoważnienia organów wykonawczych związków samorządowych do wystawiania weksli, wreszcie uchwały w sprawach nabywania i zbywania nieruchomości oraz objęcia poręki, wymagają zatwierdzenia władz nadzorczych. Wprzypadkach, w których obowiązujące przepisy wymagają zatwierdzenia uchwał, dotyczących nabywania lub zbywania nieruchomości, przez inne władze lub organa, decyzje władz nadzorczych będą wydawane w porozumieniu z tymi władzami (organami).

2. Zadłużenie związków samorządowych w jakiejkolwiek postaci powinno być utrzymane w takich granicach, aby raty amortyzacyjne i odsetki od zaciągniętych długów nie wynosiły więcej, niż 25% dochodów zwyczajnych danego związku samorządowego. Przekroczenie tej granicy w gminach wiejskich i miejskich, nie wydzielonych z powiatowego związku samorządowego, wymaga zgody prezydium wojewódzkiej rady narodowej, wyrażonej na wniosek wydziału wojewódzkiego, w innych zaś związkach samorządowych — zgody Prezydium Krajowej Rady Narodowej, wyrażonej na wniosek Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

3. Pożyczki krótkoterminowe na zasilenie funduszów kasowych (poza budżetem) nie powinny przekraczać 20% zwyczajnych dochodów budżetowych, pozostałych do zrealizowania w danym roku budżetowym. Przekroczenie tej normy wymaga zgody władz, wskazanych w art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

Art. 23. Powiatowe związki samorządowe powinny ze swych dochodów udzielać zapomóg tym gminom wiejskim, których dochody, mimo wykorzystania wszystkich źródeł dochodowych, nie wystarczają na pokrycie wydatków bieżących.

Dział VII.

Władze nadzorcze.

Art. 24. 1. Władzami nadzorczymi, właściwymi do zatwierdzania uchwał terenowych rad narodowych w sprawach finansowych, są prezydia rad narodowych hierarchicznie wyższego stopnia. Prezydia tych rad wydają decyzje na

podstawie opinii starosty oraz naczelnika urzędu skarbowego — o ile chodzi o rady powiatowe, na podstawie zaś opinii wojewody oraz dyrektora izby skarbowej — o ile chodzi o rady wojewódzkie.

2. W stosunku do m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz w stosunku do wojewódzkich rad narodowych władzą nadzorczą właściwą do zatwierdzania uchwał w sprawach finansowych jest Prezydium Krajowej Rady Narodowej, które decyduje ostatecznie na podstawie wniosków Ministrów Administracji Publicznej i Skarbu.

Art. 25. 1. Od decyzji władzy nadzorczej (art. 24 ust. 1) służy związkom samorządowym, a w przypadkach przewidzianych w art. 13—16 także osobom interesowanym, prawo wniesienia odwołania w ciągu miesiąca po doręczeniu decyzji.

2. Władzami, powołanymi do rozstrzygania odwołań i decydującymi ostatecznie, są prezydia rad narodowych wyższego stopnia.

Art. 26. 1. Uchwała, podlegająca zatwierdzeniu, powinna być w ciągu dni 15 i po jej powzięciu skierowana wraz z danymi, które wskaże rozporządzenie Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, bezpośrednio do przełożonej władzy nadzorczej.

2. Jeżeli uchwała jest należycie poparta danymi, wskazanymi w rozporządzeniu, władza nadzorcza wyda swą decyzję w sprawie zatwierdzenia w ciągu dni 60, w razie braku tych danych zwróci ją w ciągu tygodnia po otrzymaniu uchwały do uzupełnienia.

3. Gdyby władza nadzorcza w powyższych terminach nie doręczyła związkowi samorządowemu zawiadomienia o odmowie zatwierdzenia, ani nie zwróciła mu uchwały do uzupełnienia, uważa się uchwałę z upływem 60 dni po jej otrzymaniu za zatwierdzoną.

4. Za dzień przesłania uchwały (ust. 1) oraz zawiadomienia o decyzji władzy nadzorczej w razie nadania na pocztę — uważa się dzień nadania na pocztę.

5. Władza nadzorcza może odmówić rozpoznania uchwały przedłożonej po terminie, oznaczonym w ust. 1.

Art. 27. Uchwała zatwierdzona ma moc obowiązującą od dnia jej powzięcia, jeżeli w uchwale lub zatwierdzeniu nie jest oznaczony dzień późniejszy.

Dział VIII.

Przepisy końcowe i przejściowe.

Art. 28. 1. Minister Skarbu przekaże w latach podatkowych 1946 i 1947 wpływy z kart rejestracyjnych pobieranych na podstawie dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) w całości związkom samorządu terytorialnego. Wypłata za każdy miesiąc nastąpi w terminie do dnia 10 następnego miesiąca.

2. Ogólną sumę wpływów, jaka przypada z tytułu opłat za karty rejestracyjne z terenu powiatu, bez miast wydzielonych, dzieli urząd skarbowy między gminy wiejskie i gminy miejskie, nie wydzielone z powiatowego związku samorządowego, na podstawie klucza podziału, ustalonego uchwałą prezydium powiatowej rady narodowej; z sum przypadających według tej uchwały gminom wiejskim urząd skarbowy przekazuje 50% powiatowym związkom samorządowym.

3. W miastach wydzielonych całkowita suma wpływów z opłat za karty rejestracyjne przypada tym miastom.

4. Zaliczki wypłacone w miesiącach styczniu i lutym 1946 r. na poczet wpływów, o których mowa w ust. 1, ulegną potrąceniu z dochodów związków samorządu terytorialnego w trybie który określi Minister Skarbu.

Art. 29. Dotychczasowe przepisy o komunalnych opłatach na cele specjalne pozostają bez zmiany.

Art. 30. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 31. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w przedmiotach nim unormowanych, a w szczególności:

1) ustawa z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) wraz z późniejszymi zmianami z wyjątkiem art. 62-67,

2) ustawa z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w województwie śląskim w brzmieniu ogłoszonym rozporzędzeniem Wojewody Śląskiego z dn. 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr 17, poz. 30) wraz ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 7 grudnia 1927 r. (Dz. U. Śl. Nr 26, poz. 48) oraz ustawą z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr 9, poz. 16),

3) art. 50 pkt a) i b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 2, poz. 16) w brzmieniu art. 15 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

(Dz. U.R.P. z dn. 4.VI 1947 r. Nr 40 poz. 199)

64

OBWIESZCZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 14 kwietnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i z Ministrem Leśnictwa o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu w sprawie wprowadzenia gatunkowej ochrony roślin.

Na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423 i z 1945 r. Nr 55, poz. 305) prostuje się w rozporządzeniu Ministra Oświaty z dnia 29 sierpnia 1946 r. wydanym w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i z Ministrem Leśnictwa w sprawie wprowadzenia gatunkowej ochrony roślin (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 384) następujące błędy:

1) w § 1 pkt 6 zamiast „Daphne Mezereum" winno być „Daphne mezereum";
2) po p-kcie 9 zamiast „Rośliny zielone" winno być „Rośliny zielne";
3) w pkt 11 zamiast „Onoclea Struthiopteris" winno być „Onoclea struthiopteris";
4) w pkt 21 zamiast „T. Transsilvanicus" winno być „T. transsilvanicus";
5) w § 4 wiersz 5 zamiast „zezwolenie" — winno być „zezwolenia".

Minister Oświaty:
Stanisław Skrzeszewski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

Minister Leśnictwa:
Bolesław Podedworny

(Dz. U. R. P. z dn. 6.VI 1947 r. Nr 41, poz. 207).

65

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA i REFORM ROLNYCH

z dnia 30 kwietnia 1947 r.

w sprawie przekazania starostom czynności, dotyczących wpisywania w księgach hipotecznych (gruntowych) prawa własności nieruchomości przejętych na cele reformy rolnej.

Na podstawie art. 1 ust. 5 dekretu z dnia 8 sierpnia 1946 r. o wpisywaniu w księgach hipotecznych (gruntowych) prawa własności nieruchomości przejętych na cele reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 233) zarządzam, co następuje:

§ 1. Czynności, należące w myśl art. 1 dekretu z dnia 8 sierpnia 1946 r. o wpisywaniu w księgach hipotecznych (gruntowych) prawa własności nieruchomości przejętych na cele reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 233) w związku z art. 1 i 3 dekretu z dnia 12 sierpnia 1946 r. o zespoleniu urzędów ziemskich z władzami administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 248) do wojewodów — przekazuje się starostom, z wyjątkiem czynności, dotyczących nieruchomości położonych w granicach administracyjnych miast.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

(Dz. U. R. P. z dn. 6.VI 1947 r. Nr 41, poz. 200).

66

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 14 maja 1947 r.

o ochronie niektórych zwierząt łownych.

Na podstawie art. 1 i 51 ust. 1 lit. a), b), c) i d) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckim (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 934) w brzmieniu u-

stalonym art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz.U.R.P. Nr 67, poz. 622) zarządzam, co następuje:

§ 1. Czas ochronny, ustalony w art. 49 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckim, rozszerza się tak, że obejmuje on:

1) dla jeleni-byków:	w woj. białostockim, poznańskim, gdańskim, szczecińskim, olsztyńskim, pomorskim i wrocławskim okres od 1 listopada do 15 września;
2) dla sarn-kozłów:	w woj. olsztyńskim, krakowskim, łódzkim, pomorskim i poznańskim okres od 1 listopada do 31 maja;
3) dla borsuków:	okres od 1 grudnia do 15 września;
4) dla wiewiórek:	okres od 1 marca do 30 listopada;
5) dla zajęcy-szaraków:	okres od 15 stycznia do 31 października;
6) dla głuszców-kogutów:	okres od 15 maja do 15 marca;
7) dla cietrzewi-kogutów:	w woj. krakowskim, białostockim, rzeszowskim, wrocławskim, łódzkim, okres od 15 maja do 31 marca;
8) dla jarząbków:	okres od 1 lutego do 30 września (z wyjątkiem woj. gdańskiego);
9) dla bażantów-kogutów:	w woj. łódzkim, szczecińskim, poznańskim i wrocławskim okres od 1 lutego do 31 października;
10) dla kuropatw:	w woj. olsztyńskim, kieleckim, krakowskim, gdańskim, łódzkim, pomorskim, poznańskim, szczecińskim, warszawskim i wrocławskim okres od 1 grudnia do 31 sierpnia;
11) dla słonek:	okres od 15 maja do 31 sierpnia;
12) dla batalionów:	okres od 1 czerwca do 15 lipca;
13) dla dzikich kaczorów:	okres od 1 czerwca do 15 lipca;
14) dla dzikich kaczek:	okres od 1 stycznia do 15 lipca;
15) dla innego ptactwa błotnego i wodnego:	okres od przylotu do 15 lipca;
16) dla dzikich gęsi:	okres od przylotu do 31 sierpnia;
17) dla dzikich gołębi:	okres od przylotu do 31 sierpnia.

§ 2. Wprowadza się czas ochronny:

1) dla dzików:	okres od 1 marca do 31 maja;
2) dla kun leśnych (tumaków)	okres od 1 marca do 31 października;
3) dla niedźwiedzi	przez cały rok.
4) dla rysi	
5) dla żbików	
6) dla norek	
7) dla orłów	
8) dla muflonów	

§ 3. Zabrania się całkowicie polowania na:

1) łosie-byki;
2) jelenie-byki; w woj. kieleckim, krakowskim, lubelskim, rzeszowskim, warszawskim i łódzkim;

3) daniele-rogacze;
4) sarny-kozły w woj. białostockim, kieleckim, lubelskim, rzeszowskim, warszawskim, szczecińskim, wrocławskim i gdańskim;

5) cietrzewie-koguty w woj. warszawskim, szczecińskim, kieleckim, gdańskim, pomorskim, lubelskim, poznańskim i olsztyńskim;

6) jarząbki w woj. gdańskim;

7) bażanty-koguty w woj. białostockim, kieleckim, krakowskim, lubelskim, olsztyńskim, rzeszowskim, warszawskim, pomorskim i gdańskim;

8) kuropatwy w woj. białostockim, lubelskim, rzeszowskim;
9) dropie i dropie-kamionki (strepety);
10) drozdy;
11) puchacze.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1947 r. i obowiązuje do dnia 31 maja 1948 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

(Dz. U. R. P. z dn. 30.V 1947 r. Nr 39, poz. 197)

67

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA i REFORM ROLNYCH

z dnia 17 maja 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Skarbu, Zdrowia, Komunikacji oraz Poczt i Telegrafów o zmianie rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 5 lutego 1931 r. w sprawie badania mięsa wprowadzonego (przywożonego) z zagranicy.

Na podstawie art. 22, 27 — 29 i 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 60, poz. 454 i z 1938 r. Nr 18, poz. 132) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 5 lutego 1931 r. w sprawie badania mięsa wprowadzonego (przywożonego) z zagranicy (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 54, poz. 443 i z 1934 r. Nr 110, poz. 988) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 5 ustęp pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Do wprowadzenia mięsa z zagranicy wyznacza się następujące stacje wejściowe:

1. Gdańsk,
2. Gdynia,
3. Elbląg,
4. Szczecin Port,
5. Szczecin-Gumience,
6. Kołobrzeg,
7. Kostrzyń,
8. Rzepin,
9. Zgorzelec,
10. Zebrzydowice,
11. Cieszyn,
12. Przemyśl,
13. Chełm Lubelski,
14. Terespol,
15. Kuźnica Grodzieńska,
16. Korsze".

2) § 10 otrzymuje brzmienie:

„§ 10. Do przeprowadzenia badania mięsa wprowadzonego z zagranicy wyznacza się jako stacje badania następujące rzeźnie:

1. Rzeźnia Miejska w Katowicach,
2. „ „ „ Bytomiu,

3. Rzeźnia Miejska w Wrocławiu,
4. " " " Krakowie,
5. " " " Szczecinie,
6. " " " Gdańsku,
7. " " " Gdyni,
8. " " " Poznaniu,
9. " " " Warszawie,
10. " " " Łodzi,
11. " " " Lublinie,
12. " " " Olsztynie".

3) W załączniku Nr 2 powołanego rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 5 lutego 1931 r. — taryfa opłat za badanie mięsa wprowadzonego z zagranicy —

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Opłaty za urzędowe badanie mięsa wprowadzonego z zagranicy wynoszą:

1) od każdej sztuki mięsa wymienionego w pkt 1—6 § 1 rozporządzenia:

a) bydła rogatego — 120 zł
b) świni — 80 „
c) cielęcia (do 50 kg wagi) — 40 „
d) owcy i kozy — 20 „

2) od każdego kilograma wymienionego w pkt 7—11 § 1 rozporządzenia:

a) mięsa solonego, peklowanego itp. 80 gr
b) słoniny 40 „
c) jelit 100 „

Przy ustalaniu wagi mięsa należy stosować zasady obowiązujące w postępowaniu celnym. Każdy rozpoczęty kilogram liczy się za cały. Rozpoczęte dziesiątki groszy zaokrągla się wzwyż do 1 złotego.

Opłaty za badanie mięsa, wymienionego w pkt 2 paragrafu niniejszego, będą pobierane od całej przesyłki bez względu na to, czy badaniu poddano każdy kawałek mięsa lub pakunek, czy też

(Dz. U.R.P. z dn. 6 VI 1947 r. Nr 41, poz. 205)

stosowano badanie na wyrywkę. Bez względu na ilość pakunków opłata od całej jednolitej przesyłki nie może wynosić mniej niż 20 złotych",

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Oprócz opłat, ustalonych w § 1 załącznika niniejszego, pobierane będą opłaty za przeprowadzenie szczegółowych badań.

Opłaty te wynoszą:

1) za badanie co do włośni:

a) od każdej sztuki świń — 30 zł
b) od każdego kawałka mięsa (szynki, łopatki, polędwicy itp.) — 20 „
c) od każdego kawałka słoniny — 20 „

2) za badanie każdego kawałka mięsa pod względem dostatecznego solenia, peklowania oraz co do rozkładu gnilnego — 20 zl,

3) za każde badanie bakteriologiczne—-200 zł,

4) za badanie biologiczne każdego kawałka mięsa lub każdego pakunku — 400 zł.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Zdrowia:
Tadeusz Michejda

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek

68

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA APROWIZACJI

z dnia 2 maja 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych oraz Skarbu o opłatach przemiałowych na cele zaopatrzenia reglamentowanego i o przemiale zbóż.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 217) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przemiał zbóż określonych w § 2 ust. 1 może odbywać się wyłącznie na zasadach, podanych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. 1. Ustala się następujące najniższe dopuszczalne wysokości procentowe przemiału:

a) dla żyta — 90%,
b) dla pszenicy — 80%,

2. Minister Aprowizacji może:
a) zezwolić, w określonych młynach i dla ściśle określonych celów, na przemiał procentowy niższy, aniżeli wskazany w ust. 1,
b) określić uprawnionych do sprzedaży mąki pochodzącej z takiego przemiału.

3. Rozkurz wraz z doczyszczeniem zboża nie może być wyższy niż 3% przywiezionego do młyna.

§ 4. Wszelkie produkty uboczne, pochodzące z przemiału, jak otręby, poślad, łuski i inne odpadki, podlegają wraz z produktami głównymi przemiału wydaniu właścicielowi zboża, oddanego do przemiału.

§ 5. Taryfę opłat za przemiał na cele zaopatrzenia reglamentowanego ustala Minister Aprowizacji.

§ 6. Młyny obowiązane są w pierwszej kolejności do przemiału zboża na zlecenie państwowych władz aprowizacyjnych.

§ 7. Młyny obowiązane są prowadzić specjalne księgi przemiału z uwidocznieniem:
a) nazwiska i adresu osób lub przedsiębiorstw handlowych, które oddały zboże do przemiału;
b) rodzaju zbóż i procentu przemiału;
c) ilości zboża przyjętego do przemiału na cudzy rachunek oraz na zlecenie państwowych władz aprowizacyjnych (§ 6);
d) kwoty pobranych opłat przemiałowych (§ 5);
e) ilości wytworzonych produktów głównych i ubocznych (§ 4).

§ 8. Minister Aprowizacji ustali sposób kontroli wykonywania niniejszego rozporządzenia i zarządzeń wydanych na jego podstawie.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Aprowizacji:
Kazimierz Sokołowski

w/z Minister Przemysłu i Handlu:
Eugeniusz Szyr

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Dz. U.R.P. z dn. 30.V 1947 r. Nr 39, poz. 193)

69

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 maja 1947 r.

(Nr NNK/Z—II/6/17)

w sprawie zwalczania zaraźliwych chorób zwierząt.

Mimo wysiłków ze strony Służby Lek.—Wet. zmierzających do lokalizacji i likwidacji niebezpiecznych dla hodowli zwierząt epidemii, w wielu terenach kraju ludność nie stosuje się do obowiązujących ustaw i przepisów. Grozi to rozprzestrzenieniem się zaraz zwierzęcych. Nie pozostaje w takich wypadkach nic innego, jak ściśle i konsekwentne zastosowanie rygorów administracyjno-milicyjnych.

Proszę zatym o wydanie specjalnego zarządzenia, nakazującego wojewodom, starostom, wójtom i sołtysom, co następuje:

1) wszystkie zarządzenia Służby Lek.-Wet., szczególnie tyczące się obowiązku meldowania chorób zaraźliwych lub wzbudzających takie podejrzenie, rygorów kwarantanny i dezynfekcji, zamknięcia wywozu i wwozu zwierząt w ogniskach zapowietrzonych, ścisłego przestrzegania zasad wydawania świadectw miejsca pochodzenia zwierząt, zarządzonych przez służbę Lek.-Wet. spędów i zabiegów lekarskich (szczepień, pobierania krwi, malleinizacji itd.) winny być z całą dokładnością wykonane pod osobistą odpowiedzialnością starostów, wójtów, sołtysów.
2) dalsze tolerowanie setek i tysięcy ogierów nie posiadających licencji stwarza kolosalne niebezpieczeństwo rozprzestrzenienia się zarazy stadniczej do rozmiarów katastrofalnych dla hodowli koni. Zarządza się zatym, aby starostowie, wójtowie i sołtysi najdalej do dnia 20.VI. b. r. osobiście dopilnowali, ażeby wszystkie bez wyjątku ogiery nielicencjonowane zostały wytrzebione. Należy udzielić Służbie Lek.-Wet. maksymalnej pomocy w zakresie ewidencji takich ogierów, urządzenia spędów

i przymusowego wykonania przez lekarzy wet. ich kastracji. Na opornych rolników należy natychmiast nakładać poważne kary. Zarządzić, aby referaty karne starostw i gmin w pierwszej kolejności załatwiały szybko mandaty karne w tym zakresie.

3) Obowiązkiem sołtysów jest ściśle pilnować, aby do ich wsi nie wprowadzano zwierząt, szczególnie koni i świń, z terenów zapowietrzonych. Handel końmi chorymi na zarazę stadniczą, nawet piętnowanymi, przybrał rozmiary niebezpieczne w najwyższym stopniu. Należy więc za wszelką cenę zniszczyć handel domokrążny na wsi, należy obserwować konie kupione i wprowadzane do wsi i w razie stwierdzenia podejrzenia choroby (piętno, objawy choroby, brak dokumentów prawdziwych itd.) natychmiast zgłaszać do pow. lek. wet. To samo odnosi się do świń. Handel zwierzętami winien skupiać się wyłącznie na targowiskach. Należy dopilnować, aby wszystkie targowiska na terenie kraju miały obsługę lekarsko-weterynaryjną.

4) Obowiązkiem sołtysów jest zatrzymać i kontrolować wszelkie transporty zwierząt, przechodzące przez wieś.

5) Należy zarządzić sołtysom i wójtom, aby najdalej do dnia 20.VI b. r. uregulowali grzebowiska, w myśl zasad zarządzeń Woj. Wydz. Weterynarii.

Ponieważ wykonanie w. w. niezbędnych i b pilnych zarządzeń jest nie do pomyślenia bez największej pomocy posterunków M. O. proszę Ob. Głównego Komendanta M. O. o wydanie specjalnego rozkazu, nakazującego udzielania największej pomocy lekarzom wet. i organom administracyjnym w zakresie: kontroli wykonania ustaw i zarządzeń Służby Lek.-Wet. dokonania najdalej do dnia 20.VI. b. r. przymusowej kastracji wszystkich ogierów nielicencjonowanych, kontroli obrotu stopowego i ruchu zwierząt, zatrzymywania transportów i przekazywania zwierząt podejrzanych w ręce powiatowego lekarza wet. i t. d. W myśl w.w. punktów Woj. Wydz. Wet. donoszą o faktach odmawiania pomocy ze strony posterunków M. O. W takich warunkach powstać może stan zagrażający kompletnym zniszczeniem hodowli zwierząt.

Naczelnicy Woj. Wydz. Wet. i Powiatowi Lek. Wet. obowiązani są organizować konferencje z przedstawicielami administracji i M. O., omawiać na nich aktualne zagadnienia i metody, dające się zastosować w terenie. Należy na odprawach starostów, wójtów, sołtysów referować przez lek. wet. aktualne zagadnienia, informujące władze o sytuacji terenowej. Należy do maksimum wespół ze Zw. Samopomocy Chłopskiej uświadamiać słowem i pismem masy chłopskie, jakie choroby zaraźliwe zwierząt grożą i jak je rozpoznawać i zwalczać. Nakładam tu obowiązki szczególnie na Woj. Komisarzy do walki z chorobami zwierząt.

Ścisłe wykonanie w. w. zaleceń warunkuje ochronę naszego zdziesiątkowanego przez wojnę pogłowia zwierząt przed zniszczeniem.

w/z Minister:
St. Tkaczow

70

PISMO OKÓLNE

z dnia 31 maja 1947 r.

(Nr UR/2.I.5/86)

w sprawie zrzeczenia się własności działki otrzymanej z reformy rolnej.

W związku z wątpliwościami Urzędów Wojewódzkich, jakie należy zająć stanowisko w sprawie zrzeczenia się własności działki otrzymanej z reformy rolnej Ministerstwo Rolnictwa i R. R. w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości wyjaśnia co następuje:

W przypadku, gdy nabywca zrzeka się działki, którą otrzymał w myśl przepisów dekretu z dnia 6.IX.1944 r. o przprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr. 3, poz. 13) powiatowa władza ziemska uchyli dokument nadania ziemi w trybie art. 100 rozporządzenia z dnia 22.III.1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P .Nr. 36, poz.341). Działka objęta tym dokumentem staje się z powrotem własnościąSkarbu Państwa tak jak gdyby nadanie jej nie miało miejsca.

Jeżeli w okresie pozostawania działki we władaniu nabywcy osoby trzecie nabyły prawa rzeczowe na nieruchomości konieczne jest uzyskanie zgody tych osób na uchylenie dokumentu nadania.

Na wniosek powiatowej władzy ziemskiej sąd prowadzący księgę wieczystą dla danej nieruchomości dokona wykreślenia w dziale II tej księgi nabywcy, jako właściciela.

Po dokonaniu wymienionych czynności władze ziemskie mogą rozporządzać działką, nadając ją innej osobie w trybie przewidzianym w dekrecie z dnia 6.IX.1944 r.

w/z Minister:

Dr. St. Kowalewski

71

PISMO OKÓLNE

z dnia 31 maja 1947 r.

(Nr Wet. 1-II-2/56)

w sprawie należności za poruczone lekarzom weterynarii czynności.

Ministerstwo Rolnictwa i Ref. Rol. na podstawie rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 22.VIII 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673)— art. 2 wyjaśnia, że w wypadku zlecenia czynności państwowych lekarzy weterynarii lekarzom samorządowym, wojskowym i wolnopraktykującym, na podstawie art. 4 cytowanego rozporządzenia poza dietami i zwrotem kosztów podróży przewidzianych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dn, 12.IX 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym (Dz. U. R. P. 1945 r. Nr 41, poz. 228) zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 5.IX 1946 r. (Dz. U. R. P. 1946 r. Nr 51, poz. 289) należy w związku z art. 92 cytowanego rozporządzenia o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych wypłacać z dz. II § 17 za dokonane czynności zlecone przez władze Administracji Ogólnej I instancji wynagrodzenie wynoszące 300.— zł. dziennie.

Nadmienia się, że tytuł należności powstaje za każdy dzień pracy bez względu na ilość czasu zużytego dla wykonywania czynności zleconych. Należność powstała z tytułu wykonywania zleconych czynności wypłacana jest na podstawie przedłożonych rachunków i delegacji oraz sprawozdań.

w/z Minister:

St. Tkaczow

Załącznik:

UMOWA

Zawarta między Starostą . . . . (Skarbem Państwa) a Obywatelem . . . . w sprawie wykonywania czynności zleconych.

Obywatel . . . . przyjmuje na siebie od dnia . . . . . . obowiązki wykonywania czynności każdorazowo zleconych przez Starostę, a wchodzących w zakres działania powiatowego lekarza weterynarii za wynagrodzeniem wynoszącym . . . . zł. dziennie.

Należność za pełnienie powyższych fukcji będzie asygnowana Obywatelowi . . . . miesięcznie z dołu na podstawie przedłożonych rachunków.

W razie pełnienia czynności poza stałym miejscem urzędowania, należą się Obywatelowi diety i zwrot kosztów przejazdu.

Wynagrodzenie wypłacane będzie za każdy dzień pracy bez względu na ilość czasu zużytego dla wykonywania czynności zleconych.

Rozwiązanie niniejszej umowy może nastąpić przez Urząd Wojewódzki na wniosek Starosty każdego czasu bez uprzedniego wypowiedzenia.

Starosta

. . . . dnia . . . 194 r.

Podpis pracownika:

. . . .

72

PISMO OKÓLNE

z dnia 11 czerwca 1947 r.

(Nr Wet. 4—I—7/4)

w sprawie opłat w szpitalach państwowych dla zwierząt.

Ministerstwo przesyła w załączeniu taryfę opłat w szpitalach (lecznicach) państwowych dla zwierząt oraz instrukcję w sprawie czasu pracy i opłat w tychże z dnia 2.VI. b.r. Nr Wet. 4-I-7/4 z poleceniem wprowadzenia bezzwłocznie w życie.

Tym samym tracą moc obowiązującą „Statut Opłat" z dnia 20.IX 1945 Nr Wet. 301/26 oraz instrukcja z dnia 26.IX.1945 r. Nr Wet. 301/23.

Dyrektor Departamentu:

Dr. W. Trojanowski

Załącznik:

Warszawa, dnia 2 czerwca 1947 r.

STATUT OPŁAT

za wykonywane czynności lekarsko-weterynaryjne w państwowych szpitalach (lecznicach) dla zwierząt.

Postanowienia ogólne.

1. Taryfa opłat wyszczególniona poniżej obowiązuje w normalnych godzinach przyjęć tj. w dni powszednie od godz. 8 — 14-ej.
2. Taryfa opłat w niedziele i święta jest o 50% wyższa od taryfy godzin normalnych dni powszednich.
3. W szpitalach dla zwierząt, gdzie zachodzi potrzeba dyżurów w godzinach pozaurzędowych, obowiązuje w tychże godzinach taryfa opłat dla niedziel i świąt.
4. Koszty zużytych lekarstw, surowic i szczepionek, środków rozpoznawczych, opatrunkowych i tp. pokrywa właściciel zwierzęcia osobno.
5. Przy wyjazdach koleją lub innymi środkami lokomocji do podanych poniżej opłat dolicza się rzeczywiste koszty podróży.
6. Opłaty za wykonywane czynności lekarsko-weterynaryjne określone w taryfie opłat w punktach oblicza się przy zastosowaniu mnożnika, którego wysokość ustala Urząd Wojewódzki w porozumieniu z Przedstawicielem Wojewódzkiej Rady Narodowej, Izby Lekarskiej oraz Wojewódzkiego Związku Samopomocy Chłopskiej.

Taryfa opłat.

		punkty
1.	Porada bez badania zwierzęcia (ustna, listowna, telefoniczna)	3
2.	Przyjęcie zwierzęcia w lecznicy (zbadanie zwierzęcia bez eksploracji rektalnej) i przepisanie lekarstwa	6
3.	Injekcja podskórna, domięśniowa	1
4.	Injekcja podskórna u drobiu	1
5.	„ „ „ masowo	0,25
6.	Injekcja dożylna, wśródtchawiczna	2
7.	Infuzja do wymienia	3
8.	Infuzja do macicy, odbytnicy i dożylna	5
9.	Upust krwi	3
10.	Kurtyzowanie ogona psa, kota	5
11.	„ „ konia	10
12.	Obcięcie uszu u psa	15
13.	Przypalanie	10
14.	Trokarowanie	5
15.	Raszplowanie zębów	10
16.	Ekstrakcja zęba bez położenia zwierzęcia	10
17.	Przycięcie zęba	4
18.	Dłutowanie zęba	20
19.	Użycie sondy w celu aplikacji leku	2
20.	Przepłukiwanie żołądka	5
21.	Operacyjne usunięcie obcego ciała z przełyku	25
22.	Tracheotomia	10
23.	Operacja dychawicy świszczącej	50
24.	Trepanacja czaszki	20
25.	Operacja oczu ze znieczuleniem	10
26.	Operacja powiek wywiniętych, podwiniętych, wycięcie migotki	20
27.	Operacja modzeli biodrowych	20
28.	Operacja modzeli łokciowych	20
29.	Operacja bezkrwawa lub krwawa przepukliny pępkowej, pachwinowej u dużych zwierząt	20—50
30.	Operacja bezkrwawa lub krwawa przepukliny pępkowej, pachwinowej u małych zwierząt	10—30
31.	Operacja kłębu	10—50
32.	Neurectomia	20
33.	Tenotomia	30
34.	Przecięcie ropnia	5
35.	Przecięcie krwiaka	5
36.	Zeszycie rany małej łącznie z materiałem do szycia	4
37.	Zeszycie rany dużej, skomplikowanej	10—30
38.	Opatrunek zwykły	2
39.	Opatrunek gipsowy lub usztywniający	4—10
	UWAGA: Opłaty za opatrunki wchodzące w zakres większych operacji pobiera się.	
40.	Pomoc przy porodzie u dużego zwierzęcia:	
	poród lekki	25
	poród ciężki	50
	poród z embriotomią	50—100
	poród z cięciem cesarskim	100
41.	Pomoc przy porodzie u małych zwierząt	10—20
42.	Repozycja macicy oraz zabiegi przy skręcie macicy	20—40
43.	Repozycja pochwy	5
44.	Amputacja macicy lub wymienia	30—40
45.	Amputacja pochwy	10
46.	Amputacja prącia	50
47.	Amputacja racic	30
48.	Odklejenie łożyska	20
49.	Leczenie niedowładu poporodowego	15

50.	Uśpienie zwierzęcia do operacji	5
51.	Kładzenie zwierzęcia	5
52.	Trzebienie ogiera wraz z kładzeniem	30
53.	Trzebienie wnętrza	50—100
54.	Trzebienie buhaja do 3 miesięcy bezkrawo lub krwawo	5—10
55.	Trzebienie buhaja powyżej 3 m-cy (krwawo)	10—20
56.	Trzebienie knura do 3 miesięcy	3
57.	Trzebienie knura od 3—5 miesięcy	5
58.	Trzebienie knura powyżej 6 miesięcy	10—20
59.	Trzebienie tryków, capów	4
60.	Trzebienie psów i kotów	10
61.	Trzebienie królików i kogutów	1
62.	Trzebienie klaczy	30—40
63.	Trzebienie krów	30—40
64.	Trzebienie macior	20
65.	Śrutowanie maciorek	4
66.	Operacja przetoki sznura nasiennego	30—40
67.	Operacja kamicy moczowej	25
68.	Wyłuszczenie chrząstki kopytowej: operacja raka kopyta: operacja kopyta po ochwacie:	20—40
69.	Zabiegi przy niepłodności krów: Operacja jajnika: zabiegi maciczne	5—10
70.	Badanie w kierunku wad zwrotnych z wyjątkiem nosacizny	15
71.	Badanie w kierunku nosacizny jako wady zwrotnej	5
72.	Badanie zwierzęcia przed kupnem	25
73.	Badanie zwierzęcia po kupnie	10
74.	Badanie zewnętrzne i wewnętrzne w kierunku ciąży	10
75.	Badanie mikroskopowe parazytologiczne	6
76.	Badanie mikroskopowe hematologiczne na ilość czerwonych i białych ciałek krwi	10
77.	Badanie mikroskopowe hematologiczne wraz z obrazem cytologicznym	15
78.	Badanie moczu lub kału	6
79.	Sekcja dużego zwierzęcia wraz z zaświadczeniem	25
80.	Sekcja małego zwierzęcia wraz z zaświadczeniem	10
81.	Zaświadczenie zwykłe	5
82.	Zaświadczenie z uzasadnionym orzeczeniem	10
83.	Zaświadczenie ze szczegółowym uzasadnieniem naukowym	20
84.	Za strzyżenie małego zwierzęcia	3
	Za strzyżenie średniego zwierzęcia	6
	Za strzyżenie dużego zwierzęcia	15
85.	Za pierwszy dzień nadzoru nad zwierzęciem pozostawionym w lecznicy lub przychodni	10
	od 2 dnia do 7 dni po	3
	ponad 7 dni po	1
86.	Taryfa dla kuźni przy szpitalach i lecznicach:	
	a) za przekucie zwykłe bez materiału	4
	b) za przekucie ortopedyczne materiał opłaca posiadacz zwierzęcia osobno.	5—10

Taryfa opłat za leczenie wykonywane poza lecznicą i przy wyjazdach.

87.	Wizyta w miejscu zamieszkania lekarza wet.	10
88.	Za stratę czasu przy wyjazdach za każde rozpoczęte pół godziny	3
89.	Zabiegi niewymienione w statucie opłat oblicza się jak zabiegi podobne:	

Objaśnienie:

np. leczenie moczyska wylicza się:

punkt	2-gi	6
„	3-ci	1
„	8-my	5
„	19-ty	2
„	20-ty	5
„	85-ty	10
	Razem	29

np. Obliczenie nadzoru nad zwierzęciem pozostawionym w lecznicy na przeciąg 10 dni:

1-szy	dzień	10
2—7	„	18
8—10	„	3
	Razem	31

w/z Minister:

St. Tkaczow

Załącznik: Warszawa, dnia 2 czerwca 1947 r.

INSTRUKCJA

(Nr Wet. 4—I—7/4).

w sprawie czasu pracy i opłat w państwowych szpitalach (lecznicach) dla zwierząt.

I. *Czas pracy.*

1. W państwowych szpitalach (lecznicach) dla zwierząt ustala się czas pracy w dnie powszednie od godz. 8—14-ej.

   W wyjątkowych i nagłych wypadkach należy udzielić zwierzęciu choremu pomocy i w godzinach innych.
2. W państwowych szpitalach (lecznicach) dla zwierząt, gdzie pracuje więcej jak jedna siła fachowa i gdzie zachodzi potrzeba dyżurów, takowe winny być ustalone przez Dyrektora (Kierownika) szpitala tak w dnie powszednie jak też w niedziele i święta.

II. *Wyjazdy w teren.*

Wyjazdy w teren rejonu lecznicy zatrudniającej więcej jak jedną siłę lekarską mogą być dokonywane w godzinach normalnych przyjęć wyłącznie w wypadkach nagłych.

III. *Opłaty.*

1. Wysokość opłat za czynności lekarsko-weterynaryjne w państwowych szpitalach (lecznicach) dla zwierząt jest obowiązująca zgodnie z taryfą opłat.
2. Z pobranych zgodnie z taryfą opłat wpływów przeznacza się na rzecz personelu państwowego szpitala dla zwierząt jako dodatkowe wynagrodzenie:

   a) 30% wpływów z opłat w godzinach normalnych dni powszednich;

   b) 75% wpływów z opłat w godzinach pozaurzędowych dni powszednich oraz z opłat za czynności lekarskie w niedziele i święta.
3. Uzyskane procentowo wpływy na poczet dodatkowego wynagrodzenia personelu szpitala dzielą się zależnie od ilości zatrudnionego personelu lekarskiego i pomocniczego następująco:

a)	lekarz weterynaryjny	— 80%	wpływów
	stróż	— 20%	„
b)	lekarz weterynaryjny	— 60%	„
	sanitariusz	— 25%	„
	stróż	— 15%	„
c)	kierownik szpitala lekarz wet.	— 40%	„
	lekarz asystent	— 30%	„
	sanitariusz	— 20%	„
	stróż	— 10%	„
d)	w szpitalach gdzie jest zatrudniony większy personel lekarski i pomocniczy:		
	personel lekarski	— 70%	„
	„ pomocniczy	— 30%	„

przy czym podział reguluje dyrektor szpitala.

w/z Minister:

St. Tkaczow

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prasy I informacji. Pokój 107. Tel. 887-84 Cena zł. 30

Konto P. K. O. I — 1888 Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

Drukarnia Państwowa Nr 1 w Warszawie, Zam. 2451.